

A lányok: — Nem rossz a csoportunk, már megszoktuk, megszerettük egymást — mondta egy jogász lány az első évfolyam 5-ös csoportjából. — Én közepesnek találom a csoportomat — vélekedett egy másik.

— Mit mondják? Nagyon sajnálnám, ha valamiért át kellene mennem egy másik csoportba — tette hozzá a harmadik.

— Én a csoportomban találtam meg a közösséget. A gimnáziumban lányosztályba jártam, ott nem volt jó összhang. Jobban szeretek itt lenni — mondta a negyedik.

— Abban mindnyájan megégyeztek — *Lantos Erzsébet, Ordasi Erzsébet, Csontos Mária, Bakonyi Elvira, Lőrincz Margit* —, hogy elsőévesek még mindenki összehasonlítva a csoportkollektívát a volt osztályközösséggel.

Ez igaz. De én szándékosan elsőéveseket kerestem meg. Egyrészt azért, mert a volt osztályukhoz képest az egyetemen egészen másfajta csoportba kerültek. Másrészt azért, mert szerettem volna megtudni, hogy akarják-e saját csoportjeleket alakítani, formálni.

A csoportban huszonegyen vannak. Közülük négy szegedi, három albérletben laknak. Háromnegyed részük kollégista. A csoport kb. 60 százaléka lány, 40 százaléka fiú. (Nagy előny, az 1-2 fiú hallgatót számláló bölcsész csoportokhoz képest.) Így könnyebb csoportot „buli” is szervezniük. Elmondták, hogy ebben az évben már kétszer voltak közösen szórakozni. Az előadásokat, a szemináriumokat és a KISZ-gyűléseket kivéve nem is nagyon találkozott más alkalommal együtt az egész csoport. Néhány gyakorlati órán — éppen nagy létszámuk miatt — megosztják a csoportot, így még kevesebb időt tölthetnek együtt. Kisebb-nagyobb baráti körök már kialakultak. De nem vált még a csoport igazi közösséggé.

— Biztos, hogy már a következő félév is változást jelent. Az első néhány hónap meg a vizsgaidőszak általános megszépítésben telt el. Óriási az ugrás a középiskolához képest! Nem is

Lányok a csoportjukról

nagyon mentünk sehova. Tanultunk.

A lányok közül nagyon sokan minden hét végén hazautaznak. A csoport órái eléggé szétszórtak, még szombaton is van elfoglaltságuk. Valamilyen közös csoport megmozdulásra inkább a hét végén kerülhetne sor.

— Eleinte, amikor még nem szoktuk meg egymást, szegyelettük, ha a szemináriumon nem tudtuk valamit. Szinte nem mertünk megszólalni. Én bizony sokkal jobban féltem a csoporttársaimtól, mint a tanártól. Egy félév alatt ez már teljesen elmúlt. Ez is mutatja, hogy közelebb kerülünk egymáshoz.

★
A fiúk: Sokkal többen összegyűltek, mint vártam: *Oláh László, Nánási Illés, Szeregi Ferenc, Kőrös László, Szabó György, Schaffer István, Kányu András, Várnay Ernő*.

— Gyenge ez a csoport. Nem ismerjük még egymást. Van, akivel hat mondatnál többet még nem beszéltem.

— Csoporttársaink nagy részével csak szemináriumokon, illetve előtte, vagy utána találkozunk, ha együtt megyünk az utcán.

— Valamit ki kellene találni, amivel össze tudnánk fogni a csoportot. Szerintem ez előbb-utóbb meglesz. Mondják, hogy a felsőbb éveken klassz csoportok vannak. Miért ne lehetne a miénk is ilyen?

— A csoportból a legtöbb srác együtt volt katoná. Nagyon nagy előny ez azokkal szemben, akik itt kezdtek ismerkedni egymással az egyetemen.

A fiúk is csak azt a két csoportbulit emlegetik, amikor valamilyen közös szervezésről beszéltek egymás között. Ők viszont néhánnyal együtt gyakran elmennek az egyetem rendezvényeire, Art

Kino-ba, filmmúzeumba, esetleg színházba. Egyáltalán úgy tűnik, hogy többen járnak szórakozni, művelődni, mint a lányok.

A kollégiumban beszélgettünk, de ott volt két albérletben lakó csoporttárs is. Elmondták, hogy gyakran járnak be a fiúk szobájába, nagyon sokat vannak együtt, jóformán csak aludni mennek haza.

Sikeresen átvészelték a vizsgaidőszakot. A csoportnak négy egész körüli átlaga lett. Csúpan egy hallgatónak van veszélyben a féléve, hátra van még egy utóvizsgálója. Tett-e a csoport — együtt, vagy külön-külön — valamit, hogy ennek a lánynak ne legyen ennyi gyenge eredménye? — Úgy tudom, nem is kért meg senkit, hogy segítsen.

Azt kérdezem, elmondták-e neki saját tanulási módszerüket? Hátha valahol ott volt a hiba. „Mindenkinek első volt ez a vizsgaidőszak, mindenki most kifelőlött ki egy saját módszert. Honnan tudjam, hogy neki is beválna-e ugyanaz, ami nekem jó volt?”

★
Úgy gondolom, ha valakivel félév alatt mindössze hat mondatot beszélnek, akkor annak nem egyedül ő az oka. **Úgy gondolom**, ha valaki nem kér segítséget, amikor bajban van, attól még segíthetünk rajta, ha éppen tudomásunk van a gondjairól. **Úgy gondolom**, ha egy egyetemi rendezvény tetszett, ha például a Fórumot jónak, érdekesnek találtam, akkor beszélhetek róla a csoporttársaimnak, hogy legközelebb ők is eljőjenek.

Ez csupán néhány megjegyzés ahhoz, amit az I/5 jogász csoport megismert tagjai elmondtak.

Végül **úgy gondolom**, hogy ebből az alakuló csoportközösségből még lehet jó kollektíva.

S. N. E.

Elmélkedés a szabad időről

„Szabad idő: „Az az idő (tartam), amellyel valaki a hivatalos munkaidőn, illetve kötelező elfoglaltságon kívül, utána szabadon rendelkezik. Pl.: szabad idejében olvas, sportol, szórakozik.”
Ez a szabatos meghatározás természetesen nem tölem származik, a Magyar Nyelv Értelmező Szótára fogalmaz így.

Ezek után gondolkodni kezdtem. Birtokomban van-e ez a manapság nagyon ritka valami, rendelkezem-e én szabad idővel? Nézzük sorba. Ehhez szükséges a zsebnaptáram, ami mindennemű elfoglaltságom időpontját tartalmazza. Kivétel képez heti har-

nos időpontban. (Ilyenkor persze szomorú leszek, hiszen csak az egyiken vehetek részt!) Itt aztán megtárgyalunk mindent, és nyugodtan állíthatom, ha a beszéd valaha is segített volna, Magyarországon (vagy a Szegedi Tanárképző Főiskola) régen nem ezen a történelmi fejlettségi szinten volna. Amikor frissen és vidáman hazatértek egy-egy ilyen gyűlölszöveg értekezletéről, az asztalon legalább öt levél vár, amely újabb megbeszélésekre invitál, vagy egyszerűen szobatársaim elébem tolják azok névsorát, akik hivatalos ügyben keresték. Szerencsére intézményünket a felsőbb szervek sem hagyják magukra. A hallgatók gondjaival is megismerkednének, tehát megvan a további program. Este tízig minden kérdésre válaszolunk, érvelünk, reformgondolatokat fogadtunk el, hogy „ha már nekünk nem, legalább az utánunk jövőeknek legyen jobb.” Gyors pillantás az órarendre, szerencsére a referátum csak holnaputánra esedékes, akkor talán az egy hétre kirótt 500 oldalnyi kötelezőből olvasok egy kicsit. Mindig naív voltam! A könyvtárakban jellelhető összes példányt közelharcban már elragadták. A szobánkban is van belőle három (elég agresszívnek vagyunk, és tizenegy ember ég a vágytól, hogy olvashassa. Megvizsgáltnak. Feküdj le nyugodtan, éjjel után úgy kettőre biztosan kiadódik, akkor majd felkelünk és tiéd a könyv. Az ötlet óriási, már hetek óta kiválóan folyik az örsérválás eme formáján. Ötven forint áru szemfértéket spóroltam meg; szemem körül ingyen és bérmentve csodálatosan szép, természetes fekete karikák keletkeztek.)

Ez csak néhány példa volt (nem célok teljességre törekedni), de villámgyorsan levontam a következtetést. Szabad idővel, mint olyannal, megboldogult kisdobos koromban volt utoljára találkozásom. Ha valaki azt hiszi, hogy dühöngök emiatt, nagyon téved. Ugyan kérem! Fiatalok vagyunk, sokat kibírunk, befogadóképességünk is most a legnagyobb, meg aztán önként vállaltuk, amit csinálunk. Egy dolgot azonban mindenkinek saját érdekében figyelmébe ajánlok. Nehogy véletlenül előttem, uram bocsá! nekem, a helyes időbeosztásról, vagy a szabad idő hasznos eltöltéséről kezdjen beszélni. Attól mindig ideges leszek, nem tudom miért, de zavar. Apropó! Felfedeztem egy be nem szatirozott órácskát a naptáramban! Rémes, de nem tudom mit fogok csinálni! Vagy talán mégis? Már két napja nem láttam a Gödör nevű vendéglátóipari egység pénztárosnőjét! Ezt azért mégsem tehetem vele!

PALYA EDIT

„Elvérzett” vizsgázók — Itt a tankönyv, hol a tankönyv?

Találomra kiválasztott elsőéves fiúk és lányok szólnak most magukról. — Hogy érzitek magokat az egyetemen, milyen nehézségeket, hibákat láttok, sikerült-e beilleszkednetek, mi a véleményetek a közösségi munkáról? — néhány a kérdések közül, melyeket feltettem nekik.

Egy bölcsész, egy jogász, egy főiskolás lány és néhány orvos-tanhallgató válasza sorakoznak a következőkben. Érzésem szerint semmi „rázósát” nem mondtak, többen mégis kérték, ne írjam le a nevüket.

Távol a középiskolától

Szabó László: Pesti vagyok, a Kőlcsey gimnáziumban végeztem és ide jelentkeztem magyar-olasz szakra. Szerencsém volt, felvettek és nem vittek el katonának.

Az első hetekben különös volt látnom az egyetemi és a középiskolai oktatás sőt a felvételnél megkívánt anyag közti különbséget — azóta rájöttem ennek szükségességére, de kezdetben nagyon nehéz volt. Míg a felvételnél — úgy érzem — csak általános műveltségbeli dolgokról kellett számotadni, az egyetemi oktatók sokkal részletesebb tudást követelnek — mintha nem lett volna középiskolások. Heyles lenne, ha már a felvétélre is nagyobb követelményeket állítanának. Így nem fordulna elő az, ami idén az elsőéves angol szakosokkal történt. Sajnos, jó részük félévi ismétlésre kényyszerült — ők érezték legjobban az említett különbség hátrányait.

Egy joghallgató: Mosonmagyaróvári vagyok, a gimnázium II. osztályában határoztam el, hogy jogász leszek. Érettségi után rögtön felvettek az egyetemre.

A jogi Kar csak részben felel meg elvárásaimnak — sok olyan tárgyat kell bevágni, amelyek nem kapcsolódnak szorosan a szakhoz. Lehet, hogy ezekből később hasznom lesz, de előnyüket még nem érzem. Az első

vizsgaidőszak legnagyobb nehézségét a folyamatos tanulás jelentette, egyébként könnyű volt, az egyetemes jogtörténetet kivéve. Ebből én is elvérteztem, de másodszorra sikerült átmennem.

Egy főiskoláslány: Gyömrői vagyok, földrajz—rajz szakon tanulok. Jobban szerettem volna magyar—rajz szakra jönni, de ezt a párosítást megszüntették. Utólag nem bánom, mert megszerettem a földrajzot.

A főiskola oktatási rendszerét szabadabbnak képzeltem, — valójában a középiskolához áll közelebb. Ez megnyilvánul a hiányzások túl szigorú megítélésében, meg az órarendmódosítások bürokratikus nehézségek intézésében: egy órán van szombaton, — nem is szaktárgy mégis képtelenek vagyunk más napra tenni.

És távol egymástól?

Orvostanhallgatók: Legnagyobb problémánk az előadásokkal van: előadóink többsége túl nagy anyagot ad le, túl gyorsan beszél, lehetetlen követni és jegyzetelni. Különösen kémiára áll ez, e tárgyban a képleteket szünetben felírják a táblára, óra alatt csak mutogatnak. Nem csoda, ha nemsokára befejezik az anyag leadását és a jövő évi biokémiába kezdenek. Mi meg tanultunk a könyvből. — Jó lenne, ha oktatóink nem törekednének a teljességre, egyes részeket magyaráznának el, de azokat érthetően. Biokémiából is vannak kifogásaink. Gyakorlati jegyzőkönyvünkben nem tanulhatjuk meg a bonyolultabb műszerek kezelését, amit a gyakorlatvezető megkövetel tőlünk. Bajok vannak a tankönyvekkel is: anatómiából új könyvet adtak ki, de a régiből kell tanulni, amelyet nem lehet kapni.

Szabó László: Bizonyos fokig nyomásztóan hat a tanárok és hallgatók között nagy tudáskülönbség, másrészt az évfolyamok egymástól való elszigeteltsége, amit egyedül a bulik oldanak fel. Én mint kollégista, szeren-

esebb helyzetben vagyok, már az első napokban sok felsőbbévesel megismerkedtem, ami az albérleti elszigeteltségben nehezen sikerülne. A KISZ-ről már annyian mondtak és annyiféle, hogy az ember maga sem tudja mit vár, mit kap és mit akar valójában. A gimnáziumban mindenestre jobb KISZ-élet folyt.

Főiskoláslány: Kollégiumban lakom, öten vagyunk egy szobában, csoporttársak. Mi szépen összeszoktunk, ám ez nem mondható el a csoport többi tagjáról. Mozgalmi életünk sem túl mozgalmas: e célra két szabad délutánt is biztosít a főiskola, ami főleg rajzkészségünk fejlesztését segíti. Még egy dolgot hiányolok. Főiskolánk és a JATE között semmiféle kapcsolat nincs. Nincsenek közös rendezvények, még az Auditorium Maximum műsorából is csak véletlenül értesülünk.

Orvostanhallgatók: Az Apóthy kollégiumban lakunk, elég nagy szobában. Itt a tanulóval vannak gondjaink — nehéz rendeltetésének megfelelően, tanulásra használni. Egszer a gyógyszereszek szállják meg (nincs tanteremük, ezért gyakran itt tartják nekik az előadásokat), máskor meg valamilyen rendezvény céljára foglalják le. Jó lenne a dohányzást is megtiltani benne, sokszor vágni lehet a füstöt. Aztán itt van még két örök téma. — a büfé és a menza hiányosságai. A büfé szó szerint hiányzik, sok vita folyt már róla, legyen-e az Apáthyban, vagy sem —, ezek a viták most abba maradtak, mi pedig reggeli nélkül maradtunk. A délelőtti órák előtt már nincs időnk elugrani a tejivóra, ezért csak délben eszünk. A menza étkeiből sok minden hiányzik, inkább arról szólnánk, ami mindig megtalálható bennük: hét közben egymást váltogatja a rizs és a krumpli, vasárnap pedig a változatosság biztosítandó — együtt szerepelnek az étlapon.

GREGORIK ANDRÁS

mind óra, amikor előadásokon és szemináriumokon van jelenésem. Ezek persze jelentéktelen hányadát alkotják az időtöltésnek. Mivel én óvatosak és megfontoltak vagyunk, ezért mielőtt cselekszünk, mindent alaposan megbeszélünk, betartva szigorúan a demokratizmus elvét. Tehát egyáltalán semmi furcsa nincs abban, ha naponként két gyűlés van naptáromba bevéve, esetleg azo-

Hogy bánni tudjunk az idővel

Amikor a szabad idő kihasználásáról beszélünk, nem lehet és nem is szabad kategorizálnunk. Egy azonban bizonyos, még akkor is, ha a szabad idő kitöltése mindenkinél egészen másként történik. A rendelkezésünkre álló néhány órában szórakozva lehet művelődni. Igaz ugyan, hogy ifjúságunk a „szórakozva tanulás” kifejezést nem szívesen használja, s ha másoktól hallja, akkor is inkább fintorog vagy elnézően mosolyog. A szabad idő kihasználását azonban — még ha nevelésesen hangzik is — meg kell tanulni, mint ahogy arra is rá kell jönni, miként lehet „módszeresen” tanulni a diáknak ahhoz, hogy az idegösszeroppanás veszélyét elkerülve ép emberként kerüljön ki az egyetem falai közül.

Sajnos, az órabeszámítás a szabad idő kihasználhatóságát tekintve nem kedvező. Elég sok olyan szabad óra van, aminek hasznos eltöltése kisebb-nagyobb problémát okozhat. A hallgatók ilyenkor üres termet nem találhatnak, s mire rászánnák magukat arra, hogy kimozduljanak a folyosóról, addigra már kezdődik a másik óra. Ilyen módon — egy-egy napi program összeállításánál is — nagyon sok meddő óra marad.

Nem beszéltem még olyan

hallgatóval, ki annak ellenére, hogy eléggé lelkiismeretes munkát végez, nem talált volna valamilyen módon lehetőséget a szórakozásra és a kikapcsolódásra. A késő délutáni és esti programok elé rendszerint már nem górdulnának akadályok. Hallgatóink, közvéleménykutatásunk eredményeit összegezve, igyekszenek néhány óras pihenőjüket a számukra leghasznosabb módon tölteni. Hogy ez mit jelent az egyes embereknek, az megint más dolog.

Egy idő után sokan eljutnak ahhoz a ponthoz, amikor a kötelező irodalom kívül más műveket olvasására is sort keríhetnek, vagy egyéb kulturális rendezvényekre is eljárhatnak. Mindezek elkerülhetetlenül szükségessé válnak a szűkebb körű világlátásuk és életfelfogásuk alakításában.

Van lehetőség tehát a válogatásra. Egyet azonban ne feledjünk el. Az „azt mondják...” kezdetű mondatokat engedjük el, fiúink mellett mindaddig, míg a valóságról meg nem győződünk.

CSONTOS MÁRTA